

Druk op de biologische pluimveehouderij

Het gaat de pluimveesector momenteel niet meer zo voor de wind als een jaar geleden. Er zijn heel wat zaken veranderd waardoor het economische plaatje onderuit gehaald werd. In dit artikel brengen we het relaas van een aantal betrokkenen in de sector om een overzicht te krijgen van het volledige plaatje. We laten biolegkippenhouder Johan Martens, bioveleskippenhouder Stefan D'Hulster en Avibel, een producent van biolegpoeljen, aan het woord.

Ignace Deroo, consultant Biologische land- en tuinbouw

Voederkosten swingen de pan uit

In een open brief kaartte BioForum het probleem aan van de sterk stijgende voederprijzen bij de legkippen, vertelt Johan ons. Er is sprake van prijsstijgingen van 25 à 30% ten opzichte van een jaar geleden. Hiervoor zijn er diverse oorzaken aan te geven. Sinds 1 januari moet het voeder voor biolegkippen voor 100% uit bio-ingrediënten wor-

den samengesteld, wat voorheen maar voor 95% was en dus ruimte liet voor bijsturing om de ideale aminozuursamenstelling te kunnen bekomen. Nu kan dit niet meer. Er is ook een verhoging vastgelegd van het percentage regionaal geproduceerd voeder. Dit is opgetrokken van 20 naar 30%. Naast de gewijzigde wetgeving is er ondertussen ook heel wat gebeurd op de wereldmarkt waardoor de prijzen zeer

sterk gestegen zijn. Zo is er de oorlog in Oekraïne die uitbrak op 24 februari en de nasleep van de coronapandemie. Hierdoor zijn zonnebloemschilfers en raapzaadschilfers, alsook soja beduidend duurder geworden. Voederfirma's hebben door al deze redenen hun formules moeten aanpassen met als gevolg mindere technische resultaten, zieke dieren en prijzen die sterk verhoogd zijn. Half november kwam er dan opnieuw ophokplicht als gevolg van de oprukkende vogelgriep, waardoor de kippen ook geen voeder meer kunnen halen uit de uitloop om hun rantsoen verder op orde te krijgen.

De eierprijs zit vast

Biolegkippenhouders maken bij de start van een nieuwe ronde afspraken met hun groothandel voor de prijs van de eieren. Deze is door de jaren heen

maar weinig veranderd (cfr. de biomelkprijs). Een ronde legkippen is al gauw goed voor 13 tot 16 maanden productie. Wie nu een ronde heeft van 13 maanden oud, zit al met prijzen van een jaar terug die toen voldoende waren tegenover de geldende voederprijzen. Om de rentabiliteit weer te verbeteren moet er een hogere eierprijs komen. Maar een prijsstijging moet starten bij het verhogen van de prijs aan consument en daar moeten de retailers dan weer in mee willen. Men maakt er werk van om prijsstijgingen te realiseren, met die bedenking dat de hogere prijs aan de consument ten goede moet komen als meerprijs voor de producent en niet voor de tussenschakels.

Een bijkomend knelpunt in de prijsvorming is dat sinds 1 januari van dit jaar bij een ontwormingskuur een wachttijd geldt voor het in bio vermarkten van de bio-eieren. Hierdoor moeten de eieren bij iedere kuur gedurende negen dagen in het gangbare circuit worden afgezet aan de bijbehorende lagere prijzen. Opnieuw een daling van het rendement van de productie.

Legpoeljen worden steeds duurder

Net zoals bij de legkippen is er voor de opfok van de legpoeljen rekening te houden met de stijgende voederprijzen, geeft men aan bij Avibel. Gelukkig kunnen we hier nog verder werken met wat gangbare ingrediënten om de samenstelling van het voeder aangepast te houden aan de behoeften van de dieren zodat de technische resultaten nog altijd goed zijn. Toch stegen de prijzen het laatste jaar al met 15% en zal dit doorgerekend worden aan de legkippenhouder. Daarnaast is er ook een stijgende kost voor de vaccinaties. Sinds begin dit jaar is er daarbovenop een verhoogde druk vanuit de Europese biowetgeving om niet meer te

starten met gangbare eendagskuikens, maar met bio-eendagskuikens. Daar toe moeten er ouderdieren op biologische wijze gehouden worden met bijbehorende uitloop. Hierdoor zal de kost van de legpoeljen nog eens een meerprijs inhouden van meer dan 15%. In Nederland wordt dit al toegepast, in Vlaanderen zijn er nog geen bio-eendagskuikens beschikbaar en kan er nog verder gestart worden met gangbare eendagskuikens.

Huisvestingsregels voor de opfok van biolegkippen zijn op Europees niveau voor het eerst in wetgeving gegoten. Deze zijn sinds 1 januari van toepassing. De bestaande Vlaamse regels zijn niet helemaal in lijn met wat Europa nu voorschrijft. Daarom zullen er ook aanpassingen moeten gebeuren in de opfokstallen, wat weer extra kosten zal betekenen voor de opfok. Deze kosten zullen ook worden doorgerekend aan de legkippenhouder.

Impact op de vleeskkippen

Bij de productie van vleeskkippen is er een integratie tussen de vleeskkippenhouder en het slachthuis. Stefan geeft aan dat er al jaren een duidelijke prijsafspraken is die lichtjes beweegt in functie van de voederprijzen. Op zich niets aan de hand als de voederprijzen stijgt, dan stijgt de prijs voor de afgeleverde vleeskip. Een dergelijke stijging van de voederprijzen hebben we echter nog niet meegemaakt en hier zal het dus de vraag zijn of er voldoende gecompenseerd wordt door de stijging van de afnameprijzen. Want dan moet de prijs bij de retailers ook omhoog en die zijn niet allemaal bereid om deze meerprijs door te rekenen naar de consument.

Naast het heikele punt van de voederprijzen spelen er voor de biovleeskkippenhouders nog andere aspecten mee die heel recent aan de orde gekomen zijn.

Een heel belangrijk punt is de gewijzigde wetgeving rond de bezetting van de stallen. Tot eind december 2021 werden er per vierkante meter 10 kuikens opgezet. Die werden op een leeftijd van 70 dagen afgezet voor de slacht op een gewicht van ongeveer 2,4 kg. Sinds 1 januari is de bezetting beperkt tot maximaal 21 kg/m². Dus mogen de vleeskkippenhouders nog slechts 8,75 eendagskuikens opzetten per m². Hierdoor daalt het aantal af te leveren vleeskkippen van 4800 per stal naar 4200 of een daling met 12,5%. Daarnaast blijft het noodzakelijk om het stalklimaat in orde te houden met minder dieren erin die ook zelf voor warmte kunnen zorgen.

Wie in de toekomst toch nog een stal wil bouwen om de maximaal 4800 vleeskkippen in te houden zal dus groter moeten bouwen. De stal zal nu om en bij de 550 m² groot moeten zijn. Daarenboven is er een beperking in de wetgeving ingeschreven dat op één bedrijf er maximaal 1600 m² staloppervlakte mag zijn voor biovleespluimvee. We zullen dus nu in plaats van 3,33 stalenheden moeten terugvallen naar 2,92 stalenheden bij een gemiddeld slachtgewicht van 2,4 kg.

Een laatste punt dat meespeelt in het vleeskkippenverhaal is de verminderde vraag naar biokippenvlees. Al eind vorig jaar zat er meer voorraad in de frigo's dan gewenst en wordt er een langere sanitaire leegstand toegepast bij de kwekers om de voorraad in de koelingen onder controle te kunnen houden. ■

Voor het eerst zijn op Europees vlak huisvestingsregels voor de opfok van biolegkippen in wetgeving gegoten.